

Önképzőköri foglalkozás

2019. szeptember 13. péntek, 9.30-11.00

Németh László Városi Könyvtár, Hódmezővásárhely

Antóniánk ma ismét kitett magáért, és az egyik örök-nagy témán, a *Tékozló fiú* bibliai történetén keresztül tudott újat, új nézőpontot mutatni a mindig-figyelmes, mindig-jelenlévő Pagonynak.

Legutóbb *Ábrahám és Izsák* történetét hallgattuk, és mindkét nagy példázat esetén úgy éreztük, méltán, hogy *rólunk* van szó: bizonyos értelemben és bizonyos mértékig „tékozló fiúk” vagyunk valamennyien. De a megtért gyermeket fogadó apák is, sőt az értetlen, sértődött, a szeretet útját kereső bátyák is mi vagyunk olykor.

Mindezt Rembrandt két, egymástól egészen elkülönülő képben mutatja meg: az egyik egy grafikai lap, a másik a híres, túlszárnyalhatatlan erejű festmény. Antónia vezetésével e műveket (s más kezektől származó társaikat) analizáltuk, ha tetszik, lélektanilag is, a mai órán,

hogymindemellett a költészetnek is helyt adjunk: Gézánk Juhász Gyulától olvasott fel töprengésre készítő költeményt,

de óra végén meghallgattuk a magyar irodalom egyik legnagyobb súlyú költeményét is: Pilinszky János *Apokrifjét*, ahol a Végítélet hajnalán indul a magányos Virrasztó, hogy még utoljára, egyszer hazatérjen a szülői házba, s ott, a pusztulás küszöbén, megtegye utolsó kísérletét az egy életen át vágyott párbeszédre Istennel. Akár Ady *Sion-hegye* alatt – a kísérlet itt is, most is meghiúsul. Másért, és másként, de jóvátehetetlen véglegességgel...